

la contra | ENRIC RAMIONET

Cotilles fora

La nostra societat del benestar no mereix aquest nom, i el món que hem creat és molt més dur, agressiu i insolidari que no som nosaltres individualment

La immigració altra vegada. Gira novament el gran tema del nos- tres temps i a cada gir, si s'està atent i s'avalua el que es diu i el que es calla i es compara amb l'onada anterior, es pot dibuixar la paràbola que traça l'evolució dels temps, i no sembla que hi hagi motius per a l'optimisme. No tant perquè en l'afer dels empadronaments d'immigrants l'Ajuntament vigatà s'hagi inclinat per mesures restrictives i per situar-se, ras i curt, fora la llei, sinó perquè les raons per les quals ho fa són tristament electoralistes.

Diuen que en aquest aspecte hi ha un tabú, un domini asfixiant de la correcció política que impedeix tractar obertament la qüestió i es veu que quan algú decideix franquejar els límits, ràpidament rep adhesions i al seu voltant cristal·litzen unes opinions que sembla que vaguin per l'ambient com una ànima en pena a la recerca de l'ocasió per adquirir corporeïtat.

És un discurs, o potser una miasma, bastit de pors, d'aversions instintives, dels recels que susciten concepcions del món clarament regressives, de disputes pels beneficis de les polítiques públiques, i de la commoció produïda per l'enorme flux migratori que ens ha arribat. Una percepció imprecisa que busca canals per expressar-se i que a vegades els troba, inquietantment, entre els neonazis.

Francaament, em sembla que els que se senten oprimits per la correcció política es mouen en ambients molt refinats. Si s'enfilessin a les bastides, o entressin a les cuines, o a aules d'institut, o s'acostessin a les barres dels bars menys sofisticats, podrien descabdellar a gust. Però tant és: situem-nos en la seva perspectiva, imaginem aquesta opressió intel·lectual i proposem-nos afluïxar les cotilles per observar la realitat de fit a fit i parlar amb claredat.

La immigració no és forçosament *guai* i molts *multicultis* són uns ingenus, d'acord. Dit això, però, estaria bé concretar quines són les mesures que proposen. Quins drets socials s'han de restringir?

Immigrants passejant per un carrer de Barcelona, en una imatge d'arxiu. / A. PUIG

Quines discriminacions s'han d'impulsar i quines prerrogatives, exactament, han de tenir els autòctons? Agitar els instints territorials i les pulsions més fosques de l'espècie, limitar drets elementals?

Negar l'empadronament, que no és únicament un dret sinó un deure, que és imprescindible per a l'obtenció de la targeta sanitària i, segons la llei d'estrangeria, per a la futura regularització? És això? I què més? L'expulsió dels indocumentats? Estaria bé saber-ho, sobretot per descobrir si els principis que pretenen defensar sense que se'ls titlli de xenòfobs, al final resulta que ho són i no cal perdre més temps en aquesta qüestió. Diria que el discurs políticament correcte que cal franquejar no és aquest sinó el que impedeix qüestionar un model de convivència que perpetua les desigualtats, que afavoreix la creació de

guetos, que enfronta la gent humil amb els pobres i els pobres amb els miserables.

La nostra societat del benestar no mereix aquest nom, i el món que hem creat, probablement, és molt més dur, agressiu i insolidari que no som nosaltres individualment. Coneixen vostès molta gent capaç d'expulsar el jove gambià somrient que li fa de jardiner sense papers? O la noia melosa que té cura de l'àvia? No hauríem d'oblidar mai que si la immigració és un problema, és abans de res un problema humà. Vic havia estat en alguns aspectes un bon model, un exemple, i si ara proposa una mesura cruel i injusta és segurament perquè la paràbola dels temps ja està traçada, perquè s'omet que l'autoritat moral per exigir deures s'adquireix atorgant drets i perquè sembla que ja hem decidit qui pagarà els plats trencats de la crisi

la columna | JOSEP M. FONALLERAS

El present de Rohmer

S'han dit moltes coses, aquests dies, de l'obra de Rohmer. Hi ha hagut acostaments distants (on es parla de la seva pertinença al renovador grup de la Nouvelle Vague o de la seva ascendència literària i intel·lectual) i també aproximacions íntimes i sentides, per part de gent a qui Rohmer no va donar només arguments tècnics o cinematogràfics sinó croses per entendre millor l'adolescència, primer, i, després, la maduresa. Per a molts dels qui conec i estimen el cineasta i les seves pel·lícules, la mort de Rohmer ha estat un sotrac en la seva particular història sentimental. Tots i cadascun d'ells sap perfectament on va veure el seu primer film i en quines condicions va rebre els ensenyaments del director. No pas a través d'un pontificat sinó gràcies a una educació moral que lliscava sense que ens n'adonéssim a través dels fotogrames i els diàlegs. Per dir-ho d'una altra manera: n'hi ha molts que hem après a fer front als desnivells de la geografia amorosa (i no només amorosa sinó de les relacions humanes en general) gràcies al mapa que ens entregava el creador de *Le rayon vert*. Rohmer, ell mateix, ha contribuït amb les seves reflexions a donar-nos una idea dels perquè de la nostra fixació en la seva obra. Deia que opinava que el cinema no ha de mostrar el passat ni el futur, que s'ha de centrar en la immediatesa del present. Per això abominava de construccions com el *flash-back* i s'estimava més que fossin les imatges (mai recalcaes, mai amb intervencions majestuoses d'estil o amb intromissions desproporcionades de la càmera) les que ensenyessin el desenvolupament pausat i continu de les coses. Era en els diàlegs on podia construir la teranyina d'interessos, de trampes i mentides, d'il·lusions i veritats ètiques. El cinema no ha de tenir l'afany de mostrar el que és invisible sinó que, a través de la versemblança, de la humilitat del que és possible i visible (i proper), ha d'endinsar-se en aquells territoris obscurs que ens conformen com són, causa de patiments i alegries. Fa una setmana parlava d'*Avatar*. Avui em plau molt parlar de vides humanes, de cinema.

PUBLICITAT

cal rei
coses de casa

només 10 €

la bossa reutilitzable
de gran resistència i capacitat

entreu a... www.calrei.com

PUBLICITAT

f

MOBILIARI

Francesc Turró

Av. Costa Brava (cantonada Isaac Albènz)
Tel. i fax 93 761 14 10 • 08380 MALGRAT DE MAR

PUBLICITAT

APROFITEU LA
SUBVENCIÓ
DE LA GENERALITAT
PER A LA RENOVACIÓ
D'OBERTURES

TANCAMENTS
D'ALUMINI

Solucions!

ORMETAL

972 47 61 27
www.ormetal.es

PUBLICITAT

SONOR
AUDIÒFONS

Centre Auditiu Especialitzat

És l'hora de sentir-hi bé!

PHONAK

Gran Via Jaume I, 69-17001 GIRONA
Tel. 972 20 06 64
Vilafant, 8-17600 FIGUERES
Tel. 972 50 93 51
www.sonoraudiofons.com